

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ο Γκόγιας, ένας μιγάς με μεγάλα μαύρα μάτια, έφερε τὸ χέρι στὴν καρδιά, ἔκανε μιὰ υπόκλιση κ' εἶπε με φανερό τρόπο στὸν κύριό του :

— Σενιόρ, ἦρθαν πάλι ἀπόψε οἱ κλέφτες στὸ χτήμα !... Δυὸ ἀπὸ τὰ καλύτερα ἀρνιά μας ἔγιναν ἄφανα... Χάθηκε κι' ὁ σκύλος μας, ὁ Πίγκ. Κι' ὡστόσο κι' ἐγὼ, κι' ὁ Χιτάο, κι' ὁ Γιάκο, παραφυλάγαμε ὅλη τὴ νύχτα γιὰ νὰ τοὺς πιάσουμε... Σενιόρ, δὲν θὰ εἶνε κλέφτες... Θὰ εἶνε τίποτε φαντάσματα ἀπὸ τὸ θάλτο....

Ὁ κύριός του, ἓνας Γάλλος ἀπὸ τὸ Χερβούργο, ὁ Ἐδουάρδος Ρούθρ, πού εἶχε μεταναστεύσει στὴ Βραζιλία, γιὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὴν ξυλεία τοῦ παρθένου δάσους, ἀπόμεινε κατάπληκτος ἀπὸ τὰ παράξενα λόγια τοῦ μιγάδος. Ζούσε δυὸ ὀλόκληρα χρόνια σ' αὐτὸ τὸ ὑποστατικό του, στὸ Γκράο Περά, κι' ὅμως κανεὶς ὡς τότε δὲν εἶχε πατήσει τὸ κτήμα του, οὔτε εἶχε πειράξει τὴν οικογένειά του, δηλαδή τὴ γυναίκα του καὶ τὴ χαριτωμένη κόρη του Ζαννέττα.

— Καλὰ, Γκόγιας... Ἐκανε σκυθρωπὸς στὸν ὑπηρετή του. Αὐτὴ τὴ φορά ὅμως θὰ φυλάξω κι' ἐγὼ μαζὺ σας... Δὲν ὑπάρχουν φαντάσματα οὔτε στὸ θάλτο, οὔτε πούθενά ἄλλοῦ. Ἐκεῖνοι πού μάς κλέβουν θὰ εἶνε τίποτε ἐρυθρόδερμοι ἀπὸ τὴ φυλὴ τῶν Τούπι-Γκαράντς. Τοὺς ξέρω πολὺ καλὰ ἐγὼ αὐτοὺς τοὺς σατανάδες... Ἐρχονται καὶ φεύγουν ἀόρατοι σὰν φαντάσματα !..

Ἡ ὡμορφὴ Ζαννέττα πλησίασε τότε, ἀνήσυχη, τὸν πατέρα της. — Πρόσεξε, μπαμπᾶ... τοῦ εἶπε. Αὐτοὶ οἱ ἐρυθρόδερμοι εἶνε ἐκδικητικοί...

— Δὲν τοὺς φοβᾶμαι, Ζαννέττα ! τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας της. Ἐπειτα, καταλαβαίνεις πολὺ καλὰ ὅτι πρέπει με κάθε τρόπο νὰ ἐξιχνιάσω αὐτὸ τὸ μυστήριο...

Κι' ὁ Ἐδουάρδος Ρούθρ ἀπὸ τὴν αὐλὴ τοῦ ὑποστατικοῦ του, πήδηξε πάνω στὸ ἄλογο, τοῦ καὶ τράβηξε γιὰ νὰ ἐπιθεωρήσῃ τ' ἀμέτρητα κοπάδια του. Γύρω ἀπὸ τὸ ὑποστατικό ἀπλωνόντουσαν ἀπέραντα λειβάδια, πού εἶχαν στὴ μέση ἓνα μεγάλο θάλτο με σάπια νερά, καὶ πέρα, στὸ βάθος, ὕψωνε τὸ μαῦρο τεῖχος τοῦ μυστηριώδους καὶ σκοτεινοῦ παρθένο δάσους.

Δυὸ μιγάδες πάνω στὸ ἄλογο, φύλαγαν τὰ κοπάδια τοῦ Ρούθρ. Ὁ Γάλλος ἔφτασε κοντὰ τοὺς καὶ κυττάζοντας τριγύρω του, τοὺς εἶπε :

— Γιατί δὲν πᾶτε τὰ ζῶα κοντὰ στὸ θάλτο ;

— Γιατί δὲν θέλουν, σενιόρ... Τοῦ ἀπάντησαν οἱ ἔφιπποι ἐκεῖνοι βοσκοί. Φοβοῦνται νὰ πᾶνε κοντὰ στὰ νερά...

— Τρελλαθήκατε ὅλοι σας !... Ἐτσι μοῦ φαίνεται ! φώναξε ὁ Ρούθρ. Ἐμπρός !.. Συγκεντρώστε τὰ ζῶα κοντὰ στὸ θάλτο, στὸ μέρος πού εἶνε τὰ τρεχούμενα νερά !.. Θέλω νὰ δῶ μόμου ἂν εἶνε ἀλήθεια πὼς φοβοῦνται...

Οἱ βοσκοὶ ἔσπρωξαν τὰ ζῶα πρὸς τὸ θάλτο, μὰ τὰ πρῶτα ἀπ' αὐτὰ, μόλις ἔφτασαν κυμμιά δεκαριά μέτρα πρὶν ἀπὸ τὰ νερά, στάθηκαν ἀκίνητα, σὰν νὰ καρφώθηκαν καταγῆς καὶ δὲν ἐννοοῦσαν με κανένα τρόπο νὰ προχωρήσουν.

— Αὐτὸ εἶνε ἀνεξήγητο !... Ἐκανε ὁ Γάλλος. Μὰ τί συμβαίνει λοιπόν ;

— Δὲν ξέρω.. Ἐκανε φοβισμένος ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς βοσκούς.

Ὁ ἄλλος ξεπέζεψε καὶ τράβηξε δειλὰ πρὸς τὴν ὄχθη τοῦ θάλτου. Μόλις ὅμως ἔκανε μερικὰ βήματα, ὡπισθοχώρησε θγάζοντας μιὰ κραυγὴ τρόμου. Τὰ πράσινα νερά τῆς ὄχθης εἶχαν ταραχθῆ κι' ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ σάπια φύλλα, θγῆκε ἓνα χοντρὸ καὶ γυαλιστερό φεῖδι, ἔτοιμο νὰ χυμῆξη πάνω στὸν μιγάδα.

— Μιὰ ἀνακόντα ! φώναξε κατάπληκτος ὁ Ρούθρ.

Κι' ἀλήθεια, ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πελώρια ἐκεῖνα φεῖδια τῆς Βραζιλίας πού οἱ Ἐρυθρόδερμοι τὰ λένε «ἀνακόντα». Εἶνε ἐπιθετικὰ καὶ ζοῦν συνήθως στὰ τέλματα, ὅπου βρίσκουν εὐκόλα θύματα, ἀνάμεσα στὰ ζῶα πού πᾶνε ἐκεῖ πέρα γιὰ νὰ ποτισθοῦν.

Ἡ Ζαννέττα σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ καὶ πυροβόλησε...

ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Ὁ Γάλλος, τράβηξε ἀμέσως τὸ πιστόλι του καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ χυμῆξη τὸ φεῖδι, τοῦ φύτεψε δυὸ σφαῖρες στὸ κεφάλι. Ἐπειτα, πῆγε κοντὰ του καὶ τὸ κύτταξε με θαμπωμένα μάτια.

— Εἶνε ὑπέροχο ! Ψιθύρισε. Θὰ εἶνε τὸ καλύτερο στόλισμα τῆς συλλογῆς μου !..

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς βοσκούς, τοὺς εἶπε :

— Νὰ πᾶτε τὸ φεῖδι στὸ ὑποστατικό. Τὸ θράδου πού θὰ γυρίσω, θέλω νὰ τὸ θρῶ ἐκεῖ πέρα...

Κατόπιν σπιρούνισε τὸ ἄλογο καὶ τράβηξε γιὰ τὸ παρθένο δάσος, ὅπου δούλευε ἓνα μεγάλο συνεργεῖο ἀπὸ μιγάδες ξυλοκόπους.

Ἐπειτ' ἀπὸ τὸ ἠλιοβασίλεμα, ὁ Ἐδουάρδος Ρούθρ γύρισε ὀλόχαρος στὸ σπίτι του. Ἡ ὡμορφὴ Ζαννέττα ἔτρεξε ἀμέσως νὰ τὸν ὑποδεχθῆ. Ἡ μητέρα της ἦταν λιγάκι ἀδιάθετη, κ' εἶχε ἀποσυρθῆ, ἀπὸ τὸ μεσημέρι, στὸν κοιτῶνα της γιὰ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Λοιπόν, ἔφεραν τὸ φεῖδι ; ρώτησε ὁ Γάλλος.

— Ναί, μπαμπᾶ... Τοῦ ἀπάντησε ἡ Ζαννέττα.

Ὁ Γκόγιας κ' οἱ βοσκοὶ τὸ ἄφησαν ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο τῆς κάμαράς σου...

— Καὶ πού εἶνε τώρα αὐτοὶ οἱ τεμπέληδες ; ἔκανε ὁ Ρούθρ.

— Ξέρω κι' ἐγὼ ; Δὲν βλέπω πειὰ κανένα ἐδῶ πέρα. Λεῖπουν ἀκόμη κ' ἡ γυναῖκες τους. Μὰ θὰ γυρίσουν, γιατί πλησιάζει ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ...

Κ' ἡ Ζαννέττα χαμογέλασε με τὶς παράξενες συνήθειες τῶν μιγάδων.

Ὁ Ρούθρ προχώρησε μαζὺ με τὴν κόρη του γιὰ νὰ δῆ τὴν ἀνακόντα πού εἶχε σκοτώσει. Τὸ φῶς ἦταν θαμπό, μὰ κ' οἱ δυὸ τους μπόρεσαν νὰ διακρίνουν τὸ κουλουριασμένο πτῶμα τοῦ φειδιοῦ.

— Ἐχει σπουδαῖο δέρμα ἔκανε ὁ Γάλλος.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ Ζαννέττα ἔβγαλε μιὰ σπαρακτικὴ κραυγὴ τρόμου.

— Γιὰ κύττα μπαμπᾶ ! φώναξε. Εἶνε δύο !. Εἶνε δύο !..

Καὶ με τὸ δάχτυλο πού ἔτρεμε τοῦ ἔδειξε πὼς πέρα ἓνα ἄλλο φεῖδι.

Ὁ Ρούθρ κατάλαβε ἀμέσως ὅτι αὐτὸ ἦταν τὸ πτῶμα τοῦ φειδιοῦ πού εἶχε σκοτώσει τὸ πρωτὶ στὸ θάλτο. Μὰ τὸ ἄλλο ; Πὼς εἶχε θρεθῆ ἐκεῖ πέρα ; Ὁ Γάλλος πάγωσε ἀπὸ τὴ φρίκη του. Ἐπειτα, μιὰ ξαφνικὴ σκέψι ἔλαμψε στὸ μυαλό του. Ἦταν ἡ σύντροφος τῆς ἀνακόντας, ἡ θηλυκεῖα, πού εἶχε ἀκολουθήσει τὰ ἴχνη τοῦ σκοτωμένου κ' εἶχε φτάσει ὡς τὸ πτῶμα του. Δίχως ἄλλο οἱ μιγάδες θὰ τὴν εἶχαν δεῖ, μὰ ὅπως ἦταν πάντα θρασύδειλοι, ἀντὶ νὰ τὸν εἰδοποιήσουν καὶ νὰ προσπαθήσουν νὰ τὴν σκοτώσουν κι' αὐτὴ, προτίμησαν νὰ τὸ θάλουν στὰ πόδια καὶ νὰ κρυφτοῦνε.

Ὁ Ρούθρ λοιπόν ἔκανε νὰ τραβῆξη τὸ πιστόλι του, μὰ τὸ πελώριο φεῖδι, μ' ἓνα ξαφνικὸ πήδημα, τὸν πρόλαβε. Τέντωσε τὸ γυαλιστερό κορμί του καὶ με μιὰ ἀστραπιαία ταχύτητα τυλίχθηκε γύρω ἀπὸ τὸν Γάλλο κι' ἄρχισε νὰ τὸν σφίγγῃ με μιὰ τρομαχτικὴ δύναμη.

Ἡ ὡμορφὴ Ζαννέττα τὰ ἔχασε γιὰ μιὰ στιγμὴ. Ἐπειτα, μπροστὰ στὸ φοβερὸ κίνδυνο πού διέτρεχε ὁ πατέρας της, συνῆλθε ἀμέσως, ἄρπαξε ἓνα χοντρὸ ραβδί πού βρῆκε ἐκεῖ κοντὰ της κι' ἄρχισε νὰ χτυπᾷ με λύσσα τὸ φεῖδι γιὰ νὰ ξεσφίξῃ τὸν Ρούθρ πού στέναζε ἀπὸ τοὺς πόνους. Μὰ τὰ χτυπήματα τῆς Ζαννέττας δὲν προξένησαν καμμιά ἐντύπωση στὴν ἀνακόντα. Σφύριξε με μιὰ ἔξαλλη μανία ἐκδικήσεως κι' ἔσφιγγε μέχρις ἀποπνιγμοῦ τὸν δύστηνο Γάλλο.

— Ἐνα πιστόλι... Ἐκανε ὁ Ρούθρ με μισόσβουστη φωνή. Δὲν

(Συνέχεια στὴ σελίδα 44).

ΤΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ ΤΗΣ ΜΑΣΚΩΤ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 19)

τοιο λάθος. "Εσπρωξε λοιπόν τὰ παιδιά καὶ ἔδειξε τὸν ἀριθμὸ «7» ποὺ ἦταν γραμμένον πάνω σ' ἓνα ξύλο.

Τὰ παιδιά σάσισαν γιὰ μιὰ στιγμή. "Επειτα, ὅλα μαζί, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν.

— Αὐτὴ εἶνε! Αὐτὴ! Βρέθηκε! Εἶνε ἡ Μασκώτ!...

Καὶ τὴν κουβάλησαν θριαμβευτικὰ στὸ τροχόσπιτο. Τὸ ἴδιο βράδυ, ὕστερ' ἀπὸ τὴν παράστασί της, πήρε τὴν ἱκανοποίησι ποὺ ἠθελε.

— "Α! ἔκανε ἡ ξανθιά γυναικούλα. "Αν ἤξερες, Μασκώτ, τί πάθαμε χθὲς τὸ βράδυ!... Ἡ Φιφή μᾶς τὰ ἔκανε θάλασσα!...

— "Επρεπε νὰ τὸ περιμένετε!.. συλλογίσθηκε ἡ Μασκώτ.

Κι' οὔτε καταδέχθηκε νὰ κυττάξῃ τὴν ἀντίπαλό της.

ΖΥΛΙΕΤ ΛΕΡΜΙΝΑ - ΦΛΑΝΤΡ

ΚΟΝΡΑΝΤ ΚΑΙ ΚΟΝΣΤΑΝΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 39)

φετε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ σας.

Ἡ πριγκήπισσα τότε γύρισε μὲ μάτια ποὺ ἔλαμπαν ἀπὸ μῖσος κι' ἀπλώνοντας τὸ χέρι της πρὸς τὸν Κόνραντ φώναξε:

— "Εσὺ εἶσαι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ ἀπελπιστικὴ πεποίθησις ὅτι διέτρεχε ἓνα κίνδυνον χωρὶς ἐλπίδα σωτηρίας, ἔκανε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν καρδιά τοῦ Κόνραντ ἓνα ρίγος ὅμοιο μὲ τὸ ρίγος τοῦ θανάτου.

Καμμιά δύναμις στὸν κόσμον δὲν μποροῦσε νὰ τὸν σώσῃ. Γιὰ ν' ἀποκρούσῃ τὴν κατηγορία τῆς ἐξαδέλφης του ἔπρεπε ν' ἀποκαλύψῃ πὼς ἦταν γυναικῆ, μὰ καὶ πάλι ὁ θάνατος τὸν περιμένε, γιατί εἶχε καθῆσαι στὸν θρόνον χωρὶς νὰ ἔχῃ στερεθῆ ἀκόμα.

Μὲ μιὰ μόνη καὶ σύγχρονη κίνησι, αὐτὸς καὶ ὁ πατέρας του λιποθύμησαν καὶ σωριάστηκαν κάτω.

Δὲν θὰ θρῆτε οὔτε ἐδῶ, οὔτε πουθενά ἄλλοι τὴν συνέχεια αὐτοῦ τοῦ συνταραχτικοῦ δράματος, οὔτε σήμερα, οὔτε ποτέ.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἔφερα τὸν ἥρωά μου (ἢ τὴν ἡρώίδα μου) σὲ μιὰ θέσι τόσο ἀδιέξοδο, ὥστε δὲν βλέπω κανέναν τρόπο γιὰ νὰ τὸν (ἢ τὴν) θγάλω ἀπ' αὐτή... Γι' αὐτὸ νίπτω τὰς χεῖρας μου. "Ας τὰ καταφέρῃ μόνος του (ἢ μόνη της)!...

ΜΑΡΚ ΖΟΥΑΙΝ

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 13)

ἀντέχω πειά... "Ενα πιστόλι!....

— "Αχ! Ναι!... φώναξε ἡ Ζαννέττα. Τρελλάθηκα ἀπὸ τὸ φόβο καὶ δὲν ξέρω τί κάνω!..

Καὶ μ' ἓνα ἐκπληκτικὸ θάρρος ἔχωσε τὸ χέρι της ἀνάμεσα στὶς «κουλοῦρες» τοῦ φειδιοῦ καὶ τράθηξε τὸ πιστόλι ἀπὸ τὴ ζώνη τοῦ πατέρα της. "Επειτα, δίχως νὰ διστάσῃ σημάδεψε τὸ κεφάλι τοῦ φειδιοῦ ποὺ ὑψωνόταν μ' ἀνοιχτὸ στόμα γιὰ νὰ διαγκώσῃ στὸ λαιμὸ τὸ Γάλλο καὶ πυροβόλησε.

Τὸ τρομαχτικὸ ἐκεῖνο κεφάλι σωριάσθηκε ἀμέσως σὰν παράλυτο, ἐνῶ δλόκληρο τὸ κορμὶ τοῦ φειδιοῦ συγκλονίσθηκε ἀπὸ ἓνα σπασμὸ. Ὁ Ρουθέρ τότε, μὲ μιὰ ὑπεράνθρωπη προσπάθεια κατάφερε νὰ τὸ τινάξῃ ἀπὸπάνω του καί, μὲ δάκρυα στὰ μάτια νὰ πάρῃ στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἡρωϊκὴ κόρη του.

— Ζαννέττα!.. Ἀγαπημένο μου παιδί!.. Ψιθύρισε μ' ἓνα λυγμὸ. Σ' ἔσενα χρωστῶ τὴ ζωὴ μου...

Κι' ἄρχισε νὰ τὴ φιλῇ σὰν τρελλός...

ΒΕΝΤΟΥΡΑ ΓΚΑΡΘΙΑ ΚΑΛΔΕΡΟΝ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΤΗΣ ΝΙΜΠΑΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 16)

ἐκτελεστικὸ ἀπόσπασμα νὰ τὴ σημαδεύῃ στὴν κοιλιά, στὸ κεφάλι, στὰ μάτια.

— "Επρεπε, Γκιουζέππε! εἶπε ὁ Ναβόνι. Σίγουρα ἦταν κατάσκοπος.

Ὁ Λοῦντο ἀπάντησε:

— "Ακου!

Τὸ τύμπανο ἀκούστηκε πάλι... Τ' ἄλογα χρεμέτισαν... Ὁ Λοῦντο κι' ὁ Ναβόνι ἀφογκραζόντουσαν, κύτταζαν, συγκρατῶντας τὴν ἀναπνοή τους...

Καὶ πάλι σιωπὴ ἐπακολούθησε...

Κι' ἔξαφνα μιὰ ὁμοβροντία ἀντήχησε...

Καὶ μετὰ τὴν ὁμοβροντία, ἡ σιωπὴ πάλι...

Τὸ στρατόπεδον τὴν φαινόταν νεκρὸ. Τίποτε πειὰ δὲν σάλεψε σ' αὐτό...

Ὁ Ναβόνι ἔβλεπε μὲ τὴ φαντασία τὴν Νίμπα νὰ τοῦ χαμογελάῃ... Ὁ Λοῦντο πάλι ἀκούγε τὰ τελευταῖα λόγια ποὺ εἶχε πεῖ γι' αὐτόν: «Καλὴ ἀντάμωσι, σινιόρε Γκιουζέππε!»

Τέλος ὁ Ναβόνι, διακόπτοντας τὴ σιωπὴ τους, εἶπε:

— Ὅλα τελείωσαν πειὰ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἀκούγεται τίποτε.

— Ναι, ἀπάντησε ὁ Λοῦντο.

Χλωμοὶ, οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ κυττάχτηκαν.

Ἦσαν καταταραγμένοι, μὰ ἔνοιωθαν ὥστόσο κάποια ἀνακύφισι. Τοὺς φαινόταν πὼς εἶχαν ξεφύγει ἔξαφνα ἀπὸ κάποιο μεγάλο καὶ κοινὸ κίνδυνον. Ρίχτηκαν ὁ ἓνας στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἄλλου.

— "Α! ψιθύρισε ὁ Ναβόνι, ἐλπίζω ὅτι ἡ σφαῖρες τὴ χτύπησαν στὰ μάτια τὴ μάγισσα κι' ὅτι σκότωσαν τὴ βλασκάνια ποὺ εἶχε ρίξει σὲ μᾶς...

Ὁ Λοῦντο δὲν ἀπάντησε.

Κ' οἱ δυὸ ξαναγύρισαν στ' ἄλογά τους καὶ τὰ καθάλλησαν. Τὰ ζῶα, νοιώθοντας τὸ παχνὶ κοντά, θέλησαν νὰ καλπᾶσουν. Μὰ οἱ δυὸ ἀξιωματικοὶ τὰ συγκρατοῦσαν καὶ τὰ ἔκαναν νὰ πηγαίνουν ἀργά-ἀργά...

Πόσο θάθελαν νὰ γυρίσουν πίσω καὶ νὰ μὴν πᾶνε ποτέ, μὰ ποτέ σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, ὅπου τοὺς περιμένε τὸ κατατρυπημένο ἀπὸ τίς σφαῖρες πτώμα τῆς Νίμπας...

ΤΕΛΟΣ.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΓΚΑΪΡΙΝΓΚ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 21)

τὸν πόλεμον.

* * *

Εἶνε φυσικὸ ὅτι μὲ τέτοιο χαρακτήρα, ὁ Γκαϊρινγκ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσῃ ἤσυχά καὶ εἰρηνικά μὲ τοὺς ἄλλους ὑπαρχηγούς τοῦ Χίτλερ.

Μεταξὺ τοῦ Γκαϊρινγκ, τοῦ Γκαϊμπελ, τὸν φὸν "Ες, τοῦ Μπλομπεργκ διεξάγεται ἓνας κρυφὸς, μὰ ὑπουλὸς πόλεμος, ὅτι ὁποῖο εἶνε ἀγνωστο ποῖος θὰ νικήσῃ στὸ τέλος.

Τὸ μέλλον θὰ τὸ δείξῃ αὐτό.

ΑΠΟ ΤΗ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΣΙΑ

ΑΝΤΙΠΟΛΣΕΒΙΚΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἴδου ἓνα ἀνέκδοτο σχετικὸ μὲ τὴν ἐχθρότητα τῶν Ρώσων πρὸς τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα:

Ρωτᾶνε ἓναν Ρώσο καταδικασμένο σὲ θάνατον τί θέλει ὡς τελευταῖα τοῦ χάρι:

— Νὰ ἐγγραφῶ στὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

— Γιὰ ποῖο λόγο, ἀφοῦ θὰ σὲ τουφεκίσουν σὲ λίγο;

— "Ακριβῶς γι' αὐτὸ τὸ λόγο. "Ετσι θὰ λιγοστεψοῦν οἱ κομμουνισταὶ κατὰ ἓνα...

Μετὰ τὴν ἐναρξὴ τῆς ἐφαρμογῆς τοῦ πενταετοῦς σχεδίου, τὸ ὁποῖο κατέστρεψε ὅλην σχεδὸν τὴ γεωργία, οἱ Ρώσοι ἄρχισαν νὰ ταξιδεύουν μὲ ἀεροπλάνα.

Μιὰ μέρα λοιπόν, κάποιος Ρώσος πετῶντας μ' ἓνα ἀεροπλάνο, συνάντησε κάποιον γείτονα του ποὺ πετοῦσε πάνω ἀπὸ τὴ Μόσχα μ' ἓνα ἄλλο ἀεροπλάνο, τὸ ὁποῖο εἶχε ἀναπτύξει ὅλη τὴν ταχύτητα:

— "Ε, γείτονα, ποῦ πᾶς μὲ τόση ταχύτητα; τοῦ φώναξε.

— Στὴν Ὀντέσσα!... Φαίνεται πὼς ἐκεῖ ὑπάρχουν... κουνουπίδια!